

ikke fra disse er sket nogen Henvendelse om at forandre Lovforslaget, men tværtimod er udtalt Tilfredshed med Lovforslaget fra alle Sider — saa tror jeg, at jeg trostigt kan anbefale det til Vedtagelse og Fremme, saaledes som jeg har gjort i Dag.

Brandes: Jeg tror ikke at jeg har misforstaaet det ærede Medlem (Piper), som nu talte. I sit første Foredrag, hvori det ærede Medlem fremdrog en Række af de vigtige Spørgsmaal, som dette Lovforslag behandler, anbefalede det ærede Medlem, at dette Ting skulde fremme denne Sag — som han udtrykte sig — *uagtet* den knappe Tid, der er, uden Udvalg, og dette anbefaler det ærede Medlem ogsaa nu. Jeg forstod den Gang det ærede Medlem saaledes, og jeg forstaaer ham ogsaa nu saaledes, at han taler paa sit Partis Vegne, at han i dette Tilfælde som saa ofte før repræsenterer Højrepartiet her i Salen og paa dette store Partis Vegne anbefalede det høje Landsting uden Prøvelse og Undersøgelse at fremme dette store Lovforslag, som omhandler alle de vigtige Spørgsmaal, det ærede Medlem selv fremdrog, og ikke indlade sig paa nogen Forhandling om Enkeltheder og heller ikke paa nogen Forhandling om Principperne. Landstinget skal altsaa uden Udvalg tage Lovforslaget saaledes, som det foreligger fra Folketinget, som jo dog har underkastet det en meget omhyggelig Prøvelse og Undersøgelse, da det kom fra den Kommission, i hvilken jeg synes, det ærede Medlem mener, Sagen er blevet tilstrækkeligt behandlet. Hvis det er baade Højrepartiets Mening og Regeringspartiets Mening her i Salen, saa kan det Mindretal, som jeg repræsenterer, umuligt forhindre det, men jeg beklager det. Jeg beklager det for det første, fordi jeg i og for sig synes, det er ret rimeligt, at man behandler et saadant Lovforslag saa — jeg tør vel ikke sige let-sindigt, men overfladisk kan jeg vel sige. — Naar det høje Landsting overfor Folketinget vil have Skin af, at det er det prøvende, undersøgende og sagkyndige Ting — thi dette høje Landsting kan ikke erstattes undtagen med et særdeles sagkyndigt —, synes det mig dernæst underligt, at man nu vælger denne Stilling overfor et Lovforslag, som vi har hørt fra alle ærede Taleres Side har meget at gøre med Befolkningens Tarv.

Jeg maa altsaa sige, at jeg ikke helt forstaaer det ærede Medlem. At jeg ikke nu vil foreslaa Udvalg — jeg skal ikke

nægte, at privat er der kommet nogle Opfordringer til mig om at foreslaa Udvalg —, synes mig ret rimeligt. Denne Sag synes mig at ligge saaledes for, at en Række Mænd her i Salen er tagne i Ed aldeles som den Gang, det gjaldt Balder; saaledes er Medlemmerne her tagne i Ed om, at de ikke ved denne Lejlighed vil gøre Apoteker Balder nogen Fortræd, og man kan ikke forlange af mig, at jeg i denne Sag skal spille Tøks Rolle og forraade Apotekeren. Apotekeren har sejret, lader det til, jeg vil ikke være den eneste, der angriber en Mand, som maaske bag efter kunde angribe mig med det Krudt og de Kugler, han i Form af Lægemedler eller Ikke-Lægemedler har i sit Apotek.

Hey: Jeg vil nødigt, at min Tavshed skulde give Indtryk af, at jeg er enig med det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Piper) med Hensyn til hans Opfattelse af Kommissionsarbejde og Rigsdagens Pligt til at tage Hensyn dertil.

Naar der kom et saadant Kommissionsarbejde, hvor Sagkyndigheden havde været til Stede og havde været enig, saa havde vi — saaledes omtrent sagde det ærede Medlem — at tage det, eller, som vi hellere maa sige, saa kunde vi roligt tage det. Nej, det vil jeg aldrig gaa ind paa. Sagkyndigheden kan ikke undværes, og den er fortræffelig, men dens Ensidighed maa vi have Lov til at vare os imod. Og vi har jo nylig set Eksempler paa Kommissioners Ensidighed. Lad mig tage en Kommission, hvori jeg selv har siddet, nemlig Sparekasse- og Bankkommissionen. Tilsyneladende var der den skønneste Enighed, men i Virkeligheden den dybeste Uenighed. Og hvem sad i denne Kommission? Udmærkede Mænd var vi naturligvis alle sammen, men Flertallet var Folk, der havde Sparekasseinteresser, og derfor blev Kommissionens Arbejde mærket saa stærkt af disse Sparekasseinteresser. Nej; jeg vil virkelig forbeholde mig og haaber, at Tingets Medlemmer vil indtage den samme Stilling, at Kommissionsarbejder vel er fortræffelige — jeg tror, at vore Kommissioner i Almindelighed er fortræffelige —; men at det maa være forberedende og undersøgende Arbejder, som skal ske i Kommissionen, derimod at skrive Lovene maa være Rigsdagens Sag. Jeg tror ogsaa, at den højtærede Konseilspræsident netop forleden Dag, da vi talte om en Kommission, udtalte sig paa den Maade, at det var ikke en Kommission, der skulde skrive Grundloven. Nej, det var der ingen, der havde tænkt paa; men denne